

Акын, Казакстан Жазушылар одагынын мүшесі Токтар Зікіриннің есімі өмір жұртшылығына жақсы таныс. Көп жылдар бойы өзіміздегі казак баспасөзінің карашанырагы – облыстық “Солтүстік Казакстан” газетінде қызмет аткарган акынның жырлары туган жер, өмір туралы толғаныстарға толы. Оқыған адамның жанын тебірен-тіп, көкіректерге үміт сәулесін ұялататын шынайы жырлары жетерлік. Сан қырлы әлеуметтік-қоғамдық тіршіліктің құбылыстары акын өлеңдерінде өзгеше өрнектеліп, онеге аларлық, сабақ боларлық сарында жазылған. Газетіміздің бүгінгі санында акынның бір топ жана өлеңдерін оқырман назарына ұсынып отырмыз. [comme](#)
[nts on generic cialis](#)
[tadalafil 5mg](#)
[buy cialis online 20mg](#)
[cialis costa rica](#)
[20 mg cialis what is it](#)
[cheap online cialis generic](#)
argaiv1682

Ауылым

Тербеді жанды жауының,

Дүлей табиғат дауылын.

Тоз-тоз болып тарадын,

Ауылым, қайран, ауылым!

Жанымнын кылын козгайды,

Атадан калган мұра едін.

Ботадай бүгін боздайды,

Ауылсыз калган жүрегім.

Байлайтын желі кұлынды,

Кормейсін козы когенді.

Балуан колдін бұрынғы,

Думанды шуы жок енді.

Бәрі түр тозып, ескіріп,

Не айта аламын жұрт жайлы.

Конырсып жатар кешкілік

Кидын да иісі де шыкпайды.

Коште қалған кембағал,

Жетім-жесірлер түндігі.

Жасадын-ау елге обал,

Дейтін кім бар бұл күні.

Жетім қол

Айналмаса ак сағым елеске елі,

Өүпілдегі бір өүіп емес пе еді?

Түргындары бытырап тоз-тоз болған,

Жетім колдін бетінде жел еспеді.

Мүнга батып жогалар мүмкін колім,

Таусылады менін де бір күн демім.

Кеудеме ұрып, жүгіріп шашайыншы,

Желге ұшпаган қоганын ұлпілдегін?!

Күн вяга өнкейді аспандатпай,

Шетте жүріп, сезгем жоқ аскан бакты-ай.

Колім жетім болган сон, мен де жетім,

Жалгыз калган шерменде каскалдактай.

Алгашкы кар

Ак кар жауды,

Биылгы алгашкы кар.

Жана із салып, жанадан жол басталар.

Ак кар жауды ак үлпек үмітпенен,

Күз бен кыстын арасын жалгастыраар.

Ақ қар жауды әлемді аққа орады,

Қандай гажап осынау шакта бәрі!

Аппак қысқа аман-сау жеткені үшін

Жүректерге жыр толып, бақ қонады.

Ақ қар жауды,

Жайғандай ақ парағын.

Ақ парағын тап-таза сақта, жаным.

Аппак қыста ақ сезім түрды кешіп,

Жүректегі жырымды ақтарамын.

Жүректін

сонғы дүрсілі

Келсем де канша жасарғым,

Барады-ау отіп асыл күн...

Тырсылы сағат гасырдын,

Түрғанмен соғып кеудемде,

Тоздырған әбден масыл мүн,

Тозан ойлардан шашылдым...

Кондырмай коніл кол күсты,

Кеберсіп ерін, шол кысты.

Кондіре алмай комбісті,

Аяксыз калған армандар,

Окінішім боп ен күшті.

Жапырак-сезім желге үшты.

Думаны кайтып нүр коштін,

Калмады бірі шын достын.

Жалғыздық жайын білмес кім,

Калын ойларға камалып,

Онаша осылай күн кештім,

Періштелермен тілдестім.

Кимайтын өмір тым шырын,

Сездіріп тірлік кынсылын.

Сырыма сугып тұмсығын,

Жатса да ұғып жол мынау,

Жүректің соңғы дүрсілін,

Жазатын жанмын, жыршымын!

Немерем

Тәнір қандай жомарт едің, береген,

Немеремнің шуағына боленем.

Жүрегіме жырлы коктем оралып,

Кайта коктеп сала берді-ау кара емен.

Коктен күтіп жүрген носер жанбырды,

Кара еменнің тамырына нәр кірді.

Бакшасында кайта күсын сайраткан,

Бакытыма балаймын гой тагдырды.

Оніп шыкты кок оскінім, бүршігім,

Тагдырыма алгыс айтар бұл шыным.

Енді менін жалгасым бар мөнгілік,

Токтатпайтын жүрегімнің дүрсілін.

Жайдарлым

Сенсін менін өзегім,

Балқурағым коктеген.

Мейірінді сеземін,

Жүректегі тәтті олен.

Менін мәуе бағымда,

Тәтті оленге айналдын.

Күлдырандап жанымда,

Жүре берші, жайдарлым.

Куанамын мәз болып,

Кызыкты гой кылыгын.

Жаныма мәнгі жаз конып,

Күйыңды шабыт тұнығым.

Боледім сені оленге,

Жыр толқында тербедім.

Кайнарын тулап тереңде,

Когіне кылаш сермегін.

Жаздыртпасын неге олен,

Касыма конган бак кысым,

Сүйікті Арлан немерем,

Сен маған сондай тәттісін.

Жаныма сондай жакынсын,

Аталаган тілін бал.

Ізімді жалғап отырсын,

Байлығым сенсін бүгін бар.

Жүрегім тұрар үзіліп,

Пейілім барын білесін.

Атанның келіп жүгіріп,

Күшағына кіресін.

Шат күлкіңді сыйладың,

Екеу болды бір ұлым.

Өмірден іркіп жиганым,

Сенікі бәрі күлыным.

Берсен шашып токпей бер,

Тәнірім, саган жалынам.

Арланым, осіп, коктей бер,

Атаннын абат багынан.

Сагыныш

Бір кездері жас едік, ондір едік,

Жетпіске де жетерміз енді желіп,

Жайдын огы жайнаган ормандайын,

Біз бүгін тіпті мүлде селдіредік.

Селдіредік, жок арыс соқталдарым,

Интернаттын болісіп каткан дәнін.

Кол жеткізбей барады мүлде алыстан,

Оларменен атырган ак тандарым.

Ошіп жаткан санадан сағымдай кун,

Сыныптастын кейбірін танымаймын.

Орны болек еді гой маган мына,

Калимолла, Аскар мен Кәрібайдын.

Жанып тұрган жаркырап жанарында от,

Ал кыздардын кобінен хабарым жоқ.

Бір анығы бәрі де бұл өмірге,

Араласып кетіпті-ау ала дүрмек.

Еріткен әже болып немересін,

Өмірдің бал кызығы деген осы.

Бірге оқыған кыздарды көрген кезде

Нұр шуакка шіркін-ай боленесін.

Бәрі олардың әдемі, молдір еді,

Ойлағанда жүрегім елжіреді.

Онашада күлпырып шыға келген,

Сұлулығы есімде көп жүреді.

Желкілдеткен сезімнің гүл арманын,

Козден ұшып барады мұнар бағым.

Қалай ғана ұмытам күлімдеген,

Қарақаттай коздерін Күләнданын!

Молдір арман

Сонғы дәптер – сонғы сөз секілденіп,

Отырғаны анық бұл секем беріп.

Бірақ оны бастамай болмайды ғой,

Қоқжиекке келеді екінді еніп.

Жүрегімнен күйылып токкен жырым,

Жастык шакты жырладым коктем гүлін.

Ага болып, азамат жастан оттім,

Бір басыма жетерлік шеккен мұным.

Олен болып оріліп, соз күралган,

Омір елес кошеді коз мұнардан.

Солганымен сағымнын саргалдагы,

Конілімнен ошпейді молдір арман.

Ауыртатын аямай жарасы жан,

Кезді ұмытып ұмітті танға асыгам.

Шындық іздеп шырылдап жүрмін әлі,

Атқан Қvн мен батқан Қvн арасынан.

Дала сәні

Жаралғасын жыр ғvмыр тағдыр vшін,

Кандыра алмай келемін жан қvрышын.

Аппак қарға ақ олен жазатvгын,

Бvл озі мүмкін менін сонғы қысым.

Ұмыттырған жаздын нvр жанбыр әнін,

Түнжыраган түннен де калжырадым.

Кокжиекке дейін бір із калдырар,

Бұл озі мүмкін менін сонгы қарым.

Адасам ба, жок әлде жол табамын,

Кайда барып тірелер қар табаным.

Батар күнге еніп мен кеткенімше,

Үміт жүгін тағы да арқаладым.

Ақ қар жауып сонында карашанын,

Келтіріп тастады гой дала сәнін.

Соны корып жүргендей корінеді,

Күлактанып, кызарып аласа Күн.

Көнілден көктем алыс енді көктер,

Тагы акылым ой тербеп, жанды жеп көр.

Толсын түнык жырларга жүректегі,

Аппак қысқа арналған сонгы дәптер.

Махаббатым —

бағым бүл

Күн еңкейіп, алыстады сағым қыр,

Бұрынғыдай тоғілмейді жалын жыр.

Десем дағы маздағы бар әлі де,

Жүректегі махаббатым – бағым бұл.

Қолампталы шогы қалған сонбеген,

Махаббатты бақ күсыма тән қорем.

Менде қандай арман болсын, шіркін-ай,

Молдір сезім шырынына шолдеген.

Махаббатпен туды бірге менде олен,

Сол оленмен олгенімше тербелем.

Жыр жазбайды жүрегiнен ешқашан,

Омiрде бiр қулай сүйiп қормеген?!

Жүрегiмнiн ашып сырлы сандығын,

Молдiретiп тоқсем деймiн жан нұрын.

Мына жарық дүниеде япырмай,

Сүйiп оту керек шығар барлығын!

Токтар ЗIКIРИН,

акын, Казакстан Жазушылар

одагынын мүшесі.